

BRILLESCHRIFT ZETMACHINE

„SONNEHEERDT”

NEDERLAND IS EEN LAND VOL VERRASSINGEN. Je doet 's morgens je voordeur open en denkt: daar komt regen. En ziet, den geheelen dag loop je in een stralend zonnetje met . . . je regenscherm rond. Je slaat een bocht om in den strakken rijksweg en . . . je staat voor „Sonneheerdt.” Ik wist eerst niet goed, wat ik zag, toen mij dat overkwam. Zoo'n prachtgebouw, midden in die schitterende Veluwsche omgeving van Ermelo. 't Zag er alles zóó zonnig uit, zóó vriendelijk, zóó vrolijk, dat ik het groote hek doorliep en aanbelde. En toen . . . liet God' mij een bladzijde lezen uit dat groote boek van Liefde en Barmhartigheid.

Op dit Veluwsche zonnehoekje wonen blinden; mannen en vrouwen, die werken in volle vrijheid, die hun gaven kunnen ontplooiën, en in staat worden gesteld, om in het maatschappelijk leven een nuttigen werkkring te vervullen. Zij hebben allen hun kamertje met stroomend water, centrale verwarming, een vaste kast. Zoo'n zonnig hoekje, gezellig en netjes ingericht, waar men eens „alleen” kan zijn. Zoo'n eigen plekje gronds, waarop men de persoonlijkheid van den blinde kan zien ontplooiën in kunstvol gemaakte handwerkjes.

Men maakt er matten, stoelen, loopers, handdoeken, borstelwerk. Sonneheerdt is dan ook een inrichting, die in staat is, om groote orders van bijvoorbeeld duizend stuks, uit te voeren. Indien de orders regelmatig en rijkelijk vloeien, kan de inrichting zich finantieel bedruipen.

Ik zag de braille-drukkerij. De eerste in Nederland. Op dubbele blikken platen wordt aan twee kanten gedrukt, waarna een blad papier tusschen de bladen wordt gelegd, dat daarna in de drukpers de verdere behandeling ondergaat. De blinde dames, die deze machines

bedienen, hadden vrolijke gezichten; zonnig licht speelde om hun doffe oogen heen. Hier drukt men ook week aan week de N.C.R.V. radiogids voor de blinden.

Kijk, zooiets weet men niet, als men als een ziende op de Veluwe dwaalt . . . Dan moet werkelijk God je voeten eens leiden uit de bosschen, den straatweg over, naar zoo'n achter bloemen verscholen gebouw . . .

Hier wonen nu een dertig mannen en vrouwen. Zij leven gezamenlijk in de werkplaatsen, de eetzaal, de leeszaal. Er zijn ook gehuwden, die buiten de inrichting leven, in kleine huisjes, midden in het bosch. Zij voorzien in hun eigen levensonderhoud. Voor hen is Sonneheerdt de werkplaats geworden, het atelier.

Maar Gode zij dank, niet de werkplaats alleen . . . Dat kon de wereld hun ook nog wel schenken.

Op Sonneheerdt gaat men dieper, ziet men over de maatschappelijke verzorging naar het Eeuwige Licht heen. Ook de zielen van de blinden worden tot Christus gebracht. Niet alleen in naam, maar in een liefdevolle werkelijkheid. Het is, of men op sommige gezichten kan zien, dat binnen in het hart het Licht van het Evangelie straalt. Toen ik dat zag, begreep ik, waarom men Sonneheerdt zoo stralend mooi kon bouwen, onder het heerlijk zonlicht, midden in een bosch- en bloemenweelde. Daar is symboliek in.

Op den dag, dat ik die verrassende bocht nam op den straatweg Ermelo-Amersfoort en Sonneheerdt ontdekte, was mijn hart erg droevig. Ik had juist Veldwijk gezien, Groot Emous, 's Heerenloo; ik had in een put van ellende gestaard, en ik had gesidderd bij den aanblik van zooveel verduisterde zinnen, in donkerheid gedompelde zielen, die toch ook schepselen Gods zijn, die ook omringd worden door tientallen liefdehanden, door gebed en geloofsvertrouwen van mannen en vrouwen.

Maar ik was het toch ontvlucht met een droevig hart, zoo'n groot medelijden in de ziel. En toen . . . die bocht en . . . Sonneheerdt.

Toen ik die plaats verliet en den heer Munnik, den bedrijfsdirecteur, dankte voor zijn geleide en zijn uitleggingen, met een handdruk en een wensch, was ik verheugd en gesterkt.

Want ik had weer iets anders ontdekt: Christus wandelt niet alleen over de wegen van het verre Oosten, maar zit hier in Nederland overal predikend neer, ook tusschen de blinden, die Hij, meer nog dan ons, zien, het woord doet begrijpen van Lukas 17 : 21: „Het Koninkrijk Gods is binnen ulieden.”

Laat ons dan ook meer en meer bidden:
„Heer, ontdek mijn oogen, dat ik aanschouwe.”
(Psalm 119 : 18.)

w. l.